

Publicerad 2011-11-03 23:02 av Gisela Nordell

Folk i Stockholm

Svarta skor smattrar mot betongen'

hår strykta med locktång

i blonderingens skiftande toner

rulltrappor

bleka trötta blickar

svarta kappor

svarta byxor

varför denna sorgens färg

leende sitter som fastklistrat på nån

som förlorat sitt hopp

tiggare från ett främmande land

sitter på Kungsgatan i en ställning och ber

som i kyrkan

få ger kollekt

ingen orkar bry sig

en annan ligger och sover utanför en t-bana

med en lapp textad jag är hungrig

trängsel över under från sidan

tomma blickar

en del mycket stylade i rätta looken

hänger med dyr handväska i skinn

men han som står i Café Panorama

har stått där i trettio år tror jag

nu serverar han ekologiskt

håret har blivit grått

men ögonen hans är varmt bruna

och levande fortfarande

han känner inte igen mig längre

min dotter är inte tolv längre

utan snart tretti

sa till henne se han har levande ögon

stått här alla dessa år och serverat fixat i sitt kafé

invandrare han har min beundran

men det vet han inte

försöker nå honom som förr

men han minns mig inte

eller så skyddar han sig mot intrång

jag vill tacka honom med min blick

att han orkat stå där alla dessa år i detta vimmel

detta sorl alltid vänlig och korrekt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gisela Nordell med Poeter.se id #27179 innehar upphovsrätten